

Minek e félelem –
csupán az idő csapta
össze tenyerét,
jó helyre
küldött minket
betölteni
egymás
üres terét.

A bőr alatt
test, tér, mozgás
zárt egysége.
Történetem van,
szövege nincs.

Formálódok,
fogyatkozom,
megszűnök.
Egy pontban összpontosuló fájdalom:
levedlem a bőrt,
tollat hullatok,
vért cserélek,
madárrá válok, területemet
dallal jelölöm.

Szívemet, akár egy égöv, alvó kígyó övezi.

Meztelen

...vagy szenvedéllyel élsz, vagy várod a halált ...

Nő a haj, a köröm, a toll, a karom...

Elszántan nem írni.

Sosem kapom meg, mit elvettem.

Álmom egy halott álma,
saját nyomukban eltévedt állatok.

Szó szót gyűlöl.

Szó szót szeret.

Láttalak. Arcodon félig hullott maszk: a vágy megragadása a halál misztériumában.

Hangodra térek vissza, elhallgatok, ahogy a seb szája bezárul.

A szerelem érzése csökkent, vagy hideg van? Nap, éj, nap, éj –

Távol a parttól, mélyen a szerelem szívében.

■ ■ ■

Jó dolog jónak lenni,
elfeledni a rosszat,
de a régi fájdalom ott szunnyad
az új fájdalomban,
érintése oly erős lehet,
mintha igazán élne.
Közelebb visz a télhez, oda,
hol a fakó leveleken
halott
szerelmek lelke táncol.

■ ■ ■

Éj az éjszaka közepén.
Lassan tűnsz el,
előbb a mosoly, majd a száj, a szem, gesztusok, léptek.
Kövek. Szél. Fal. Egy sérült vadállat szűkül benned.
Pirkadatkor elmozdul a tűz határa.
Istenként térsz vissza, ki elfeledte elválasztani
a világosságot a sötétségtől, a napot az éjszakától,
a nőt a férfitől.
Szeress, mintha belőlem volnál.

Van ilyen hely

Az arc legmelegebb
pontja –
a halántékcsont tájéka.
Gyors csókok és
pisztolygolyók helye.

Máshol lélegezni

Mily könnyen mondják:

*Máshol
nem lélegzem.*

Még nem tudom, hogy szeretem...

Csak szembejövő és pillanatnyi.

A melegség mintha csak készülődés lenne
az álomra
a télre.

Máshol nem lélegzem,

megvárom,

míg lélegzetedben megszűnnek mások.

Mi vagy, mikor nem látlak? Saját karja ágán
ülő madár, színek és fények forró tükrében
kirajzolódó arc, sivatag, hol a Kis herceg alváshoz
készülődik, a nappali test torzója, nyitvatermő fa,
a halál mosolya – Ora serrata retinae –
halott apád apja, fia a meg nem született fiúnak?
Mi vagy, mikor nem látlak? Te vagy az?

Noszek Barbara fordításai

Források:

HAUGOVÁ, Mila, *Premenlivý povrch*, Smena, 1983.

HAUGOVÁ, M., *Čisté dni*, Smena, 1990.

Noszek Barbara: 1996-ban született, jelenleg Csallóköz-csütörtökben él. A pozsonyi Comenius Egyetem kiadványszerkesztő szakos hallgatója és a Phoenix Library szerkesztője. Szlovák kortárs irodalmat fordít magyar nyelvre.